

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy, v právní věci

žalobce: **M. Š.**
bytem XXXXX
zastoupen JUDr. Martinou Tesařovou, advokátkou
sídlem Bratronice 241/0, 27363 Bratronice

proti
žalovanému: **Krajský úřad jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 5/3, 601 82 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce ze dne 28. 6. 2024 o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Brně vrací zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Brně obdržel dne 9. 8. 2024 žalobu, jíž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v souvislosti s vyřizováním jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 28. 6. 2024. Žalovaný v reakci na tuto žádost zaslal žalobci písemnost „Výzva k zaplacení úhrady za požadované informace“, ze dne 4. 7. 2024, která byla žalobci doručena 9. 7. 2024. Protože žalobce s požadovanou výší úhrady nesouhlasil, dne 10. 7. 2024 podal stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“),
2. Žalobce podal stížnost u povinného subjektu včas, v souladu s § 16a odst. 3 písm. a) informačního zákona. Pokud povinný subjekt o stížnosti nerozhodne sám, je jeho povinností ji postoupit do 7 dnů ode dne jejího doručení nadřízenému orgánu podle § 16a odst. 5 informačního zákona. Posledním dnem lhůty pro postoupení stížnosti bylo 17. 7. 2024. Nadřízený orgán měl o stížnosti rozhodnout podle § 16a odst. 8 informačního zákona do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena. Posledním dnem lhůty pro rozhodnutí o stížnosti bylo 1. 8. 2024. Žalovaný, ani jemu nadřízený správní orgán, o stížnosti v této lhůtě ani po jejím uplynutí do doby podání žaloby nerozhodl.
3. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 – 14 „i v případě, kdy žalovaný (okresní soud) vyzval stěžovatele podle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, k úhradě nákladů na poskytnutí informace a odvolací orgán (Ministerstvo spravedlnosti) o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Dana Janků

stížnosti podané podle § 16a citovaného zákona v zákonné lhůtě nerozhodl, je třeba tuto stížnost považovat za vyčerpaný prostředek k ochraně proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 odst. 1 s. ř. s. Proto je možné se nečinnostní žalobou domáhat rozhodnutí přímo po žalovaném.“ Stejný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019–40, kde je rovněž uvedeno, že není možné domáhat se vydání rozhodnutí o podané stížnosti, neboť to není rozhodnutím dle § 65 s.ř.s. a jedinou obranou je podání nečinnostní žaloby přímo proti povinnému subjektu.

4. Podání stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, o níž nebylo v zákonné lhůtě rozhodnuto, tedy představuje neúspěšně vyčerpaný prostředek, který procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, a tedy jediným možným postupem je podání nečinnostní žaloby.
5. Žalovaný ve svém vyjádření, které bylo osudu doručeno 24. 9. 2024 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zrekapituloval průběh řízení obdobně jako žalobkyně. Konstatoval, že stížnost žalobce proti požadované úhradě ve výši 5 251,40 Kč předal spolu se spisovým materiálem nadřízenému, kterým je Ministerstvo dopravy. Ten rozhodl rozhodnutím z dne 6. 9. 2024, č.j. MD-4803/2024-072/2, tak, že výši požadované úhrady potvrdil. Žalobce však úhradu dosud nezaplatil.
6. Podáním doručeným soudem dne 7. 1. 2025 vzal žalobce podanou žalobu zpět. Současně žalobce požadoval úhradu nákladů řízení. Poněvadž projev vůle, jímž došlo k zpětvzetí návrhu, nevzbuzuje pochybnosti, krajský soud usnesením řízení podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zastavil (výrok I.).
7. Pokud jde o náklady řízení, žalobce v podání, jímž vzal žalobu zpět, požadoval náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“*
8. Ve věcech ochrany proti nečinnosti správního orgánu rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Pro posouzení důvodnosti žaloby je tedy rozhodný skutkový stav zjištěný ke dni rozhodnutí krajského soudu. Ministerstvo jako nadřízený orgán po podání žaloby vydalo dne 9. 9. 2024 rozhodnutí, kterým potvrdila výši úhrady stanovenou žalovaným. Lze tedy konstatovat, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti. Od okamžiku doručení tohoto rozhodnutí začala znovu běžet lhůta k zaplacení snížené úhrady, která po dobu vyřizování stížnosti neběžela (§ 17 odst. 5 informačního zákona). Bylo na žalobci, aby požadovanou úhradu zaplatil.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 1. 2025 polemizuje o tom, zda má nést náklady tohoto řízení. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2014, č.j. 59 A 11/2014-36. Jednalo se o obdobný případ, kdy ministerstvo výši úhrady potvrdilo úhradu za poskytnutí informace po zákonné lhůtě. Žaloby byla zamítnuta, protože v okamžiku vyřizování žaloby bylo nečinnost odstraněna a žaloby byla zamítnuta jako nedůvodná. Žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce by ani v případě projednání této žaloby nebyl úspěšný a neobdržel by náhradu nákladů řízení. Nutno také zohlednit, že žalobce se nedomáhal odstranění nečinnosti při vyřizování stížnosti, petit směřoval na nevyřízení žádosti o informace. Ministerstvo potvrdilo výši úhrady, žalobce ji však ani poté neuhradil, a tedy nebyl dosud uspokojen. Žalovaný tedy s náhradou nákladů řízení žalobci nesouhlasí.
10. V projednávané věci byla žaloba na nečinnost podána důvodně, přičemž žalobce vyčerpal prostředek k ochraně proti nečinnosti. Nelze však odhlédnout od petitu žaloby, který požadoval

poskytnutí informací. Byť si je soud vědom, že nelze podat žalobu na nečinnost nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti, nelze v tomto případě konstatovat, že žaloba byla vzata zpět pro pozdější chování žalovaného, když jejím cílem bylo domoci se poskytnutí informací. Nakonec informace poskytnuty nebyly, neboť žalobce nezaplatil požadovanou úhradu, a to ani po potvrzení její výše nadřízeným orgánem. Z výše uvedených důvodů proto krajský soud v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

11. Žalobce v rámci řízení zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Z tohoto důvodu soud výrokem II. tohoto usnesení rozhodl o vrácení uhrazeného soudního poplatku sníženého o částku 1 000 Kč žalobci.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. února 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu